

เพชรสีเพลิง

บทที่ 9

“คุณยงจะเลี้ยงวันเกิดที่บ้าน บอกให้พ่อพาสามีไปด้วย”
 ธิปไตยบอกป๋นรสีเมื่อพบที่โต๊ะอาหารในเวลาเช้าวันรุ่งขึ้น
 ไม่สนใจจะมองภัสสรซึ่งยกมือไหว้กล่าวคำทักทายเลยแม้แต่บ่อย

ป๋นรสีทำท่านี้ “ความจริงสามีมีนัดแล้วแต่ว่าบอกเลิกได้ค่ะ”
 “ต้องอย่างนั้นซิลูก”

“ต้องแต่งตัวยังไงคะ แยกคนสำคัญๆ จะมากันมากไหม”

“ก็คงมีพอสมควร คุณยงเขากว้างขวางรู้จักคนมาก แต่พ่อ
 ว่าแต่งเรียบๆ หรือ แบบที่สามีชอบก็ไปได้ทุกงานอยู่แล้ว เขาบอกว่า
 เลี้ยงแบบกันเองถึงได้จัดที่บ้าน”

“บ้านเขาใหญ่ คงรับรองคนได้หลายร้อยคนนะคะพ่อ”

“คงจะอย่างนั้น”

“สัมภาษณ์ไปด้วยได้ไหมคะ”

“เพื่อนหญิงหรือว่าชาย”

“แหม พ่อก็” เธอออก “ถ้าหากว่าในงานมีแต่คนสูงอายุกับ
 พวกพ่อค้าแม่ขายแล้วก็พวกข้าราชการกับนักการเมืองละก็ สัมคม
 เซ็งน่าดูนะคะ พวกเขาคูกับพ่อรู้เรื่องแต่ว่าสัมคมอดทนคุยด้วย
 นานๆ ไม่ไหวแน่ๆ”

“พูดอย่างนี้แปลว่าจะคงเพื่อนชายไปละซิ” ธิปไตยรู้ทัน
 “เออะ... งานนี้พ่อขอ คุณยงเขาถามถึงสัมคมอยากแนะนำให้รู้จัก
 ลูกชายของเขา”

หญิงสาวหัวเราะ “เอ๊ะ ทำไม่ล่ะคะ”

พรรณรายหันมามองอย่างสนใจ แต่จะสอดแทรกก็ไม่กล้า

“โยธินทำตัวเป็นพ่อพวงมาลัย คุณยงอยากให้เป็นฝั่งเป็นฝา
 สักที”

“พ่อกับคุณบุญยงจะเล่นอะไรกันคะนี่”

“เออะน่า โยธินไม่เล่นนักหรือ รูปหล่อทีเดียว ความรู้
 ก็ดีด้วย เห็นว่าไปเรียนที่อเมริกาห้าหกปีแล้วได้ปริญญากลับมาตั้ง
 สองสามใบ”

“แต่ว่ากลับมาเป็นพ่อพวงมาลัย...” หญิงสาวแย้งยิ้มๆ

ธิปไตยแก้แทนว่า “ก็เขาเป็นลูกชายคนเดียวเลยถูกตามใจ
 มากเกินไปหน่อย สัมคมทำความรู้จักกับเขาซุกซุก ถ้าชอบกันได้
 ก็นับว่าเป็นเรื่องดี ใครๆ ก็อยากเกี่ยวข้องกับคุณยงทั้งนั้น”

แล้วก็คงจะเป็นผลดีกับธุรกิจของพ่อด้วย... เป็นญาติกับคุณ
 บุญยงก็เหมือนมีเกราะคุ้มกันไม่ว่าอันตรายจะมาจากไหนก็ตาม
 ป๋นรสีนี้รู้

ธิปไตยเป็นฝ่ายพูดออกมาเองว่า

“พ่อเองถึงจะรู้จักนับถือกันกับคุณยงมานาน แต่เจ้าเผด็จมัน
 เป็นรุ่นพี่รุ่นน้องเรียนมาด้วยกัน มันประจบเก่งเลยกลายเป็นคนโปรด
 ไปแล้ว ถ้าสัมกับโยธินไปกันได้ ยังไงๆ คุณยงก็ต้องอยู่ข้างเรา
 เจ้าเผด็จมันจะได้เลิกเหิมเกริมเสียที”

ภัสสรฟังแล้วก็ต้องมองพี่สาวอย่างรู้สึกเสียใจแทน นึกไม่ถึง
 ว่าแม้แต่ป๋นรสีก็ยังถูกพ่อใช้เป็นเครื่องมือเพื่อให้ธุรกิจราบรื่น

“อะ พ่อ สัมเข้าใจ” ป๋นรสียิ้มเอาใจ ไม่ได้รู้สึกอย่างเดียวกับ
 น้องสาว เพื่อนาน เป็นเธอก็ต้องทำอย่างเดียวกัน

พอยู่ด้วยกัน พรรณรายก็ถามหนุ่มใหญ่ด้วยอาการ
 ประจบประแจงว่า “งานวันเกิดคุณบุญยงที่คุณอาพูดถึงกับน้องสัม
 จะให้พรรคช่วยอะไรบ้างหรือเปล่าคะ”

ธิปไตยสั่นหน้า “ไม่มีอะไรจะต้องช่วยหรอกจ้ะ ผมก็แค่
 พาสามีไปงาน ของขวัญก็หาง่าย แคะเหล้าดีๆ กับกระเช้าดอกไม้
 สวยๆ ผมให้เลขาจัดการให้ได้”

“ได้ยินว่าเลี้ยงที่บ้าน ถ้าอย่างนั้นเราจัดอาหารอร่อยๆ ไป
 ช่วยสักอย่างสองอย่างดีไหมคะ”

“คงไม่ต้องกระมัง ทางนั้นคงเตรียมไว้พอ แล้วก็คงจะไม่
 อยากให้ใครไปยุ่งกับปากท้องแขกของเขาหรอก”

“พรรคแค่อยากช่วยอะไรบ้างเท่านั้นเอง...” เธอออก

ธิปไตยรวบรวมบางมากอดไว้ หลงไหลสาวสวยเจ้าของอกอวบ
 คนนี้จนต้องพาเข้ามาอยู่ในบ้านเพื่อจะได้พบเห็นทุกเวลา และให้แน่ใจ
 ว่าไม่มีเจ้าหนุ่มคนไหนมายุ่งเกี่ยววอแวด้วย

“น่ารักจริง”

เธอออกว่า “เมื่อไหร่คุณอาจะพาพรรคไปไหนๆ บ้างล่ะคะ
 พรรคไม่เคยแต่งตัวสวยๆ ไปงานเลี้ยงหรือๆ เลย ทุกวันนี้ก็ได้แต่
 ไปทำงานแล้วก็กลับบ้านแค่นั้น”

“แต่งงานนี้ไม่ใช่งานเลี้ยงหรือๆ นะจ๊ะ ไม่ได้จัดที่โรงแรมสักหน่อย”

“หรือหรือไม่หรือ ถ้าได้ไปไหนๆ กับคุณอาม่างพรรณก็ดีใจแล้วละคะ”

เขานิ่งไป พาพรรณรายออกงานคู่กับเขารี แล้วป๋นรสีจะต่อต้านหรือเปล่า

พอสบหน่วยตาสวยเศร้าทอประกายวาวหวาน หุ่นม้วยพอกก็ใจอ่อนยวบ “เอาเถอะจ๊ะ แล้วผมจะพาไปนะ”

พรรณรายปรุงยิ้มหยาดจนประกายตาแพรวพราย โผเข้าซุกร่างกับอกหนา ใจกลับนึกไปถึงเสื้อผ้าสวยหรูแบบเดียวกับที่เธอเห็นป๋นรสีใส่เดินกรีดกราย แล้วยังนึกถึงเครื่องเพชรของภรรยาผู้ล่วงลับที่ซิปไต่โดยเก็บไว้ในตู้เซฟใบใหญ่ในห้องนอนของเขา

ในเมื่อจะพาออกงาน เขาน่าจะหาเครื่องเพชรที่เหมาะสมให้เธอใส่ด้วยเพื่อหน้าตาของเขาเอง.....

สนามใหญ่หน้าตึกตั้งโต๊ะเล็กใหญ่เรียงราย ยิ่งเวลาผ่านไปก็ยิ่งคับคั่งด้วยผู้คนในเครื่องแต่งกายงามหรู ค่าแล้วแต่ดวงไฟที่ถูกนำมาติดเป็นระยะพอเหมาะทำให้ทั่วทั้งบริเวณสว่างไสว เสียงพูดคุยหัวเราะ ประสานด้วยเสียงดนตรีที่บรรเลงสดๆ ตรงมุมเทอร์เรซหน้าตึกมีนักร้องจริงบ้างสมัครเล่นบ้างผลัดกันขึ้นไปแสดงตัว ร้องเพลงให้แขกหรือฟัง สลับด้วยการพูดคุยยาวใสไมโครโฟนโดยไม่สนใจว่าจะมีใครสนใจฟังหรือไม่

ฉากชีวิตที่เคลื่อนไหวด้วยความชื่นมื่นนั้น อยู่ในสายตาของชายหนุ่มที่นั่งเฝ้าอยู่ในมุมมืดที่ชั้นบนของตึกหลังเล็ก เขาหลบขึ้นมาตั้งแต่เมื่อเห็นริบไต่โดยและป๋นรสีมาถึงแล้วทักทายกับแขกอื่นๆ ก่อนจะจูงกันมาอวยพรเจ้าภาพซึ่งทักทายด้วยความคุ้นเคยยินดี.....

เธอยังเป็นลูกรักของพ่อและสวยเจิดฉายเช่นเคย..!

ใจเขาเต้นแรงด้วยความรักและความแค้นเมื่อเฝ้ามอง.....

ความรู้สึกยิ่งคุโชนรุนแรงเมื่อเห็นโยธินทำราวกับเป็นเงาตามตัวเธอ คนทั้งสองได้รับการแนะนำให้รู้จักกัน แล้วโยธินก็สนองความต้องการของบิดาที่จะสนิทสนมกับป๋นรสีเพื่อ “ลองดูใจกัน”

บุญยงบอกลูกชายว่า “สัมผัสเป็นเด็กน่ารักนะ พ่อเห็นมาตั้งแต่เล็กๆ ทั้งสวยรวยและทำงานเก่ง เขาคลองมากด้วย เข้ากับใครก็เข้าได้”

“พ่อก็อยากได้ลูกสะใภ้สำเร็จรูปเหมือนกันหรืออะ” โยธินเข้า “สวยรวยเก่งคล่อง เข้ากับใครก็ได้นี่หมายถึงเข้าถึงผู้ใหญ่เก่งด้วยใช่ไหมครับ พ่อกลัวผมเลี้ยงตัวไม่รอดหรือยังงี้ถึงจะหาคนมาช่วย”

“อ้าว ฉันก็ต้องโฆษณาชวนเชื่อไว้ก่อนซิ อีกอย่างหนึ่งได้คนสมบูรณ์แบบก็ยังดีกว่าที่นายจะไปคว้าเอาใครที่ไหนก็ไม่รู้มาเป็นแม่ของหลานฉันนะ”

“แหม ดูถูกๆ” โยธินส่ายหน้า

“จะไปรู้หรือ ก็นายเมากลับบ้านทุกคืนอย่างนี้แล้วจะให้ฉันคาดคะเนนายเลิศหรูขนาดไหน”

“ถ้าผมจะเที่ยวคว้าใคร ผมพากลับมาจากอเมริกาเป็นฝูงแล้วละพ่อ”

บุญยงขยี้ผมลูกชายพลางหัวเราะ

ความรักของพ่อลูกทำให้ สหัส รู้สึกเจ็บลึกๆ พ่อในความทรงจำของเขาคือผู้ชายขี้เมาที่ไม่รู้จักคำว่ารับผิดชอบต่อครอบครัว แม้บอกว่าพ่อเคยเป็นคนขยัน แต่พ่อโทษตัวเองว่าเป็นต้นเหตุให้น้องชายคนเล็กของเขาเสียชีวิตเพราะปล่อยให้เดินเตาะแตะไปถูกงูพิษกัด นับจากนั้นพ่อก็ต้องข่มใจตัวเองด้วยน้ำเมาราคาถูก และตกเป็นทาสของมันจนไม่เป็นอันทำอะไรกระทั่งตายจากไป

เขาโตพอจะจำภาพพ่อเอาแต่นอนกอดขวดเหล้าเนื้อตัวสกปรกมอมแมม ร้องเพลงบ้างร้องไห้บ้างได้แม่นยำ พ่อไม่ชอบเดินและหากเดินก็ไม่เคยจะตรงทาง

อายุเขายังไม่ถึงสิบปีเมื่อเห็นพ่อนอนคว่ำหน้าอยู่ในคูน้ำ เขาลากร่างที่ใหญ่กว่าตัวขึ้นมาเพื่อจะพบดวงตาที่ว่างเปล่าไร้วิญญาณ.....

เด็กชายคนนั้นไม่ยอมพูดกับใครไปหลายวัน แต่ก็ไม่ได้ร้องไห้ด้วยซ้ำ ดวงตาคู่นั้นของพ่อเขายังติดอยู่ในความทรงจำ ดวงตาของคนพ่ายแพ้ที่ไม่กล้าสู้แม้แต่กับตัวเอง

เขาจะไม่มีวันจะเป็นอย่างนั้น

หลวงลุงคล้ายพี่ชายของพ่อซึ่งบวชเป็นพระมาตั้งแต่ชายหนุ่มจำความได้ เป็นผู้เข้ามาจูนเจือจูนแล เพราะหลวงลุง สหัสจึงได้รับการศึกษาแทนที่จะต้องออกจากโรงเรียนมาช่วยแม่ทำสวนทำไร่ หลวงลุงเป็นคนโหม่นนำให้แม่คล้อยตาม ที่จะให้ลูกๆ ไร่เรียนให้สูงเท่าที่สติปัญญาจะอำนวย ชายหนุ่มรักเคารพหลวงลุงเป็นที่สุด

น่าเสียดายที่ความพยายามกล่อมเกลางของหลวงลุงกลับไม่อาจ บ่มย้อมแก่นแท้ของจิตใจเขาได้อย่างที่มุ่งหวัง ในยามนี้ สหัฐรู้สึก ร้อนรุ่มเหมือนถูกไฟไหม้สุมเพลิงแค้นยิ่งรุกเร้าโชนช่วง เมื่อเห็น ธิปไตยและปณฺรสีหัวเราะหัวไคร่ เป็นที่นิยมและเคารพนับถือใน ท่ามกลางผู้คน

โลกช่างไม่ยุติธรรม...

เงาร่างของใครคนหนึ่งเคลื่อนเข้ามาหา เสียงอ่อนทักถาม ทำให้เขาสะดุ้ง

“ทำไมมานั่งอยู่มีด ๆ คนเดียวอย่างนี้จะ สหัฐ”

ชายหนุ่มขยับตัว ตอบรับเสียงขริม “ครับ คุณสร้อย”

“หิวไหม ทานอะไรหรือยัง”

“ยังไม่หิวครับ”

“ลงไปหาอะไรทานกันก่อนไหม อาหารหมดไปหลายอย่าง แล้วนะ ประเดี๋ยวของอร่อยก็ไม่เหลือหรอก”

“ไม่เป็นไรครับ”

สร้อยระย้าเดินมานั่งข้าง ๆ โดยไม่สนใจจะเปิดไฟ ในคำคืนนี้ เธอแต่งหน้าเข้ม กล้าผมสูงเป็นทรงยุ่ง ๆ แล้วปล่อยปปล่อยผมหยิกทิ้ง เป็นช่อรุ่มร่ายระต้นคอค ร่วงอวบอยู่ในชุดเสื้อกางเกงสีเข้ากันทรงหลวม แต่เนื้อผ้าทิ้งเนียนแนบลำตัว

แม้จะสูงวัยแต่เธอก็ยังเป็นสาวที่สวยงามไม่ใช่น้อย

“หนีธิปไตยหรือ”

สหัฐหนึ่ง ชายหนุ่มบอกเธอไปแล้วว่าเคยทำงานกับธิปไตย แล้วมีปัญหาเรื่องน้องสาวถูกข่มเหงจนต้องออกจากงาน ตัวเขาเองถูกธิปไตยสร้างพยานเท็จว่าบุกรุกทำร้ายร่างกายและทำลาย ข้าวของจนต้องโทษจำคุกกว่าหนึ่งปี ชายหนุ่มเก็บเรื่องเล่าไว้ ครั้งหนึ่ง สร้อยระย้าจึงไม่ได้ฟังเรื่องราวรักที่กลายเป็นแค้นระหว่างเขา และปณฺรสี

“ผมคงไม่สบายใจถ้าคุณงทราบเรื่องนี้”

เธอลูบเข้าเขาอย่างปลอบ “สบายใจเถอะ ฉันจะไม่บอกใคร”

“ขอบคุณครับ”

“เมื่อครู่พี่งก็ถามถึงสหัฐ ฉันจะบอกว่าเธอปวดหัวขอตัว มานอนดีไหม”

“ดีครับ”

“ว่าแต่สหัฐหิวหรือเปล่า ฉันไปแบ่งอาหารมาให้ทานดีกว่านะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่หิว เชิญคุณสร้อยตามสบายเถอะครับ”

“ฉันทานอิ่มแล้ว” เธอพูดยิ้ม ๆ สีหน้าแสดงความห่วงหาอาทร อย่างไม่ปิดบัง “เห็นเธอหายไปก็เลยตามมาดู ฉันเป็นห่วงเธอ”

สหัฐหนึ่ง สร้อยระย้ารู้สึกอย่างไรทำไมเขาจะ 모르 เพียงแต่ ความไม่เหมาะสมประกาศตัวร้องเรียนอยู่ในทุกๆ ลมหายใจเข้าออก ทำให้เขารู้สึกอึดอัดในไมตรีที่เธอหยิบยื่นให้

“เสียธิปไตยชอบเด็กสาว ๆ ก็เลยทำเรื่องราวอยู่ตลอด แต่ ตอนนี้ไม่รู้ยังงั้น หลงสาวคนใหม่ขนาดพาเข้าไปอยู่ในบ้านด้วย อีกหน่อยอาจจะแต่งงานกันก็ได้ ไม่น่าเชื่อว่าพ่อเสื่อจะเสียที่ลูกแมว เข้าจนได้”

“เขี้ยวเล็บของเขาคงจะไม่คมแล้วกระมังครับ” เสียงเขาเยาะหยัน

“นั่นสิ” สร้อยระย้าหัวเราะ “เด็กนั้นก็ไม่ใช่สาวเปรี้ยว เก่งกาจก่ากันอะไร เด็กใหม่รับเข้ามาทำงานเป็นเสมียนไม่กี่วันก็พา เข้าบ้านไปเลย”

ชายหนุ่มรับรู้ด้วยน้ำเสียงขริม ๆ

สร้อยระย้าชี้มือไปในสนาม ปณฺรสีเดินสนทนายิ้มแย้มคุยมา กับ โยธิน “นั่นไงยัยสัมลูกสาวเสียธิปไตย สหัฐจ๊กหรือเปล่า” เธอถาม ด้วยคำถามที่ทำให้ชายหนุ่มต้องนิ่งอึ้ง “เขาเป็นเด็กน่ารักนะ พี่ง เห็นนายโยธิดีแต่เที่ยวไม่เป็นโล้เป็นพาย เลยอยากจะให้สัมช่วยกำราบ นึกว่าถ้านายโยธียากมีแฟนสวย บางทีจะเปลี่ยนนิสัยได้”

สร้อยระย้าหันมามองเมื่อไม่ได้รับคำตอบ ดีที่บริเวณนั้นมีดี เธอจึงไม่เห็นประกายตากร้าวของอีกฝ่าย

“ผมเคยเห็นเธอครับ” เสียงเขาปราแปร่ง

สาวใหญ่บีบเข้าชายหนุ่ม “ฉันไม่น่าพูดถึงพวกเขา กับ สหัฐ เลย ขอโทษด้วยนะจ๊ะ”

“ไม่เป็นไรครับ”

สีหน้าเธออาลัยอาวรณ์พูดว่า “ฉันต้องไปแล้วนะ เห็นสหัฐ หายไปก็เลยลองขึ้นมาดู อยากนั่งเป็นเพื่อนแต่ว่าใครต่อใครคงตาม หาฉันอยู่เหมือนกัน” เสียงพูดตอนท้ายเจือหัวเราะ

ชายหนุ่มยิ้มขริม

เธอวางมือลงเหนือเข้าเขาก่อนจะลุกขึ้นเดินจากไป สหัฐมอง ตาม สาวใหญ่ยังหันมามิให้ก่อนจะหายลับ

เขาหันกลับไปทีสนาม ปันรสีและโยธินยังยืนคุยกันอยู่ใน มุมมองที่เห็นได้ชัด ทำทางเหมือนกับมีกันอยู่เพียงสองคนในโลก บีบเค้นให้ความรู้สึกของเขาปั่นป่วน

แล้วเขาก็เห็นชวนคะนั่งเดินเข้าไปหาคนทั้งสอง พูดกันชั่วคราว โยธินก็หันไปจับแขนปันรสีให้เดินไปด้วยกัน สหสเห็นชวนคะนั่ง ยืนหนึ่งมองตาม สีหน้าของเธอบอกความเจ็บปวด.....

หญิงสาวมาปรากฏตัวพร้อมกับถาดอาหาร

“คุณสหส”

ชายหนุ่มขยับตัวหันมองอย่างแปลกใจ อีกฝ่ายลึงเลก่อนจะ เดินเข้ามาทั้งมีดๆ เสียงพูดบอกความไว้ตัว

“อาสร้อยให้อามาให้”

“ขอบคุณครับ”

เธอวางถาดอาหารลงบนโต๊ะ “เป็นอะไร ไม่สบายหรือ”

“ครับ ปวดหัวนิดหน่อย”

“เอายาไหม”

“ไม่เป็นไรครับ”

“ถ้าต้องการอะไรก็บอกนะคะ จะจัดการให้” เสียงลง “คะ” แม้พยายามให้ฟังดูดี แต่สหสก็ยังจับคลื่นของความดูแลนี้ได้

เขารู้ว่าเธอคิดอะไรในระหว่างเขาและสร้อยระย้า แต่สหส ไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องชี้แจงแก้ตัว ชวนคะนั่งเองก็เป็นเพียง เด็กที่ได้รับการอุปการะเลี้ยงดู และต้องดูแลการงานในบ้านเป็นการ ตอบแทนมาตั้งแต่ยังเล็ก ได้รับการศึกษาเพียงแค่ออกแก้ความจำเป็น สร้อยระย้าเองแสดงให้ชายหนุ่มรู้ว่าชวนคะนั่งไม่ใช่ลูกหลานที่เขา จะต้องเกรงอกเกรงใจ แต่ทำที่สุภาพของเขากลับไม่อาจทำให้หญิง สาวรู้สึกเป็นมิตรด้วย

หญิงสาวผละจากไปอย่างเงิบเขียบ

ชวนคะนั่ง ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน ว่าทำไมจึงรู้สึกไม่ถูก ชะตากับ ผู้ชายคนนี้ ใบหน้าคมเข้ม รูปร่างสูงใหญ่แข็งแรงและ ทำทางเขาก็ดูสุภาพเรียบร้อย อาจจะเป็นเพราะหลังไหล่ที่คล้ายจะไม่ยอมยอมให้ใครและดวงตาคมลึกที่คล้ายอ่านใจคนอื่นทะลุที่ทำให้เธอ รู้สึกอึดอัดคู่หนึ่งก็ได้ หรือไม่อย่างนั้นก็คงจะเป็นเพราะสร้อยระย้า ที่แสดงท่าทีห่วงใยชายหนุ่มรุ่นน้องชายคนเล็กคนน้อยจนเป็นที่สังเกตเห็น การที่สหสเข้ามาอยู่ในสถานะที่แปลกพิกลนี้โดยไม่รู้สึกผิดแปลก ทำให้เธอยังมีความรู้สึกต่อต้าน

เขาคงไม่ใช่คนดี

ถึงอย่างไรเธอก็จำต้องเก็บความรู้สึกในทางลบนั้นไว้กับตัว ยึดมั่นรับคำสั่งของสร้อยระย้าที่ให้เธอจัดหาอาหารไปให้สหส

หญิงสาวกลับเข้ามาในครัวเพื่อดูแลความเรียบร้อย ชะงักเมื่อ เดินออกมาแล้วเห็นปันรสี

“ห้องน้ำอยู่ที่ไหนคะ”

ชวนคะนั่งมองอีกฝ่ายทั้งตัวด้วยความรู้สึกงวาววาบ สาวสวย คนนี้เป็นคนที่ผู้ใหญ่มากหมายให้รู้จักกับโยธิน เธอสวย ร่ารวย มีความรู้สูง แต่คนที่มิพร้อมทุกอย่างเช่นคุณโย จะต้องการเมียรวย มีความรู้ไปทำไมกัน ไม่เห็นจะจำเป็นเลย.....

เขาน่าจะมองหาผู้หญิงที่รักและห่วงใยจากใจจริงมากกว่า.....

“ห้องนั้นไงคะ”

“โอ มีคนรออยู่อีกตั้งหลายคน เดียวฉันกลับมาใหม่ดีกว่า”

“ประเดี๋ยวกลับมาก็คงจะมีคนรอสองสามคนแบบนี้อยู่ดีแหละคะ เออ... ข้างหลังก็มีห้องน้ำนะคะ”

ปันรสีลึงเล คนอย่างเธอหรือจะต้องไปเข้าห้องน้ำหลังบ้านที่ น่าจะเป็นของพวกคนรับใช้

โยธินโผล่เข้ามาพอดี “เข้าห้องน้ำแล้วหรือยังครับคุณสัม”

หญิงสาวหันไปยิ้มให้ “ยังเลยคะ มีคนต่อคิวอยู่”

“งั้นไปห้องผมก็ได้ ไม่มีใครต่อคิวแน่ๆ”

“จะดีหรือคะ”

“เถอะน่า ผมไม่ทำอะไรคุณหรอก ผมรักจริงหวังแต่งงานครับ”

เธอรั้งไว้เมื่อถูกดึงแขน “ฉันมาวันแรกก็จะให้ตามคุณเข้า ห้องนอนเขียวหรือคะ”

“ห้องนอนผมไม่ใช่ที่อันตราอยู่แล้ว ถ้ามพี่คะนั่งชิ เขาอยู่ ในห้องกับผมสองต่อสองบ่อยๆ”

ปันรสีหันมามอง ชวนคะนั่งยิ้มผืนๆ

“ไปครับไป ถ้ารอจนตึกผมอาจเปลี่ยนใจก็ได้นะ”

พุดพลางเกี่ยวแขนเรียวยให้เดินตาม ปันรสีหัวเราะ

ชวนคะนั่งมองตาม

รู้สึกปวดหัวใจหนักๆ.....